

Precies op maat gemaakt! Erics gepatenteerde sigarettehouder

► Ik heb hem flink versleten; je kunt er nu eigenlijk niet echt meer op spelen. Van de hals is niet veel over; aan beide zij-kanten en aan de achterkant is er aan-zienlijke slijtage.

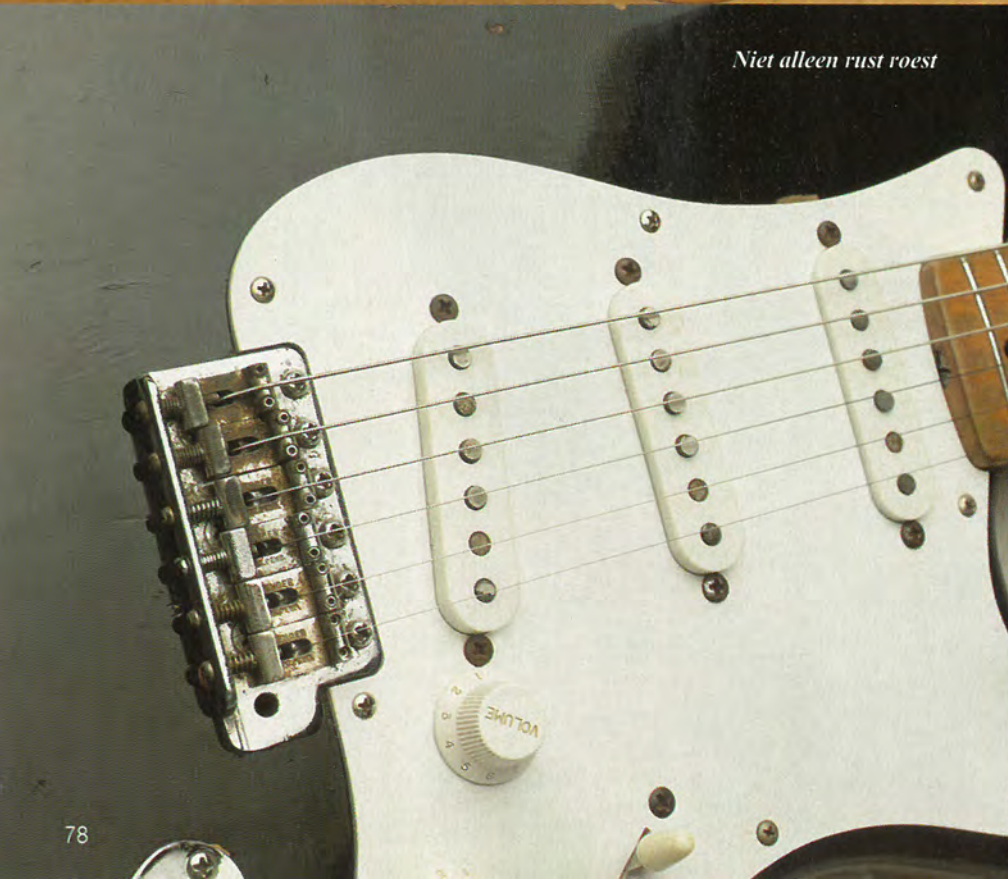
Wat Blackie voor mij uniek maakt, is dat ik hem zelf in elkaar heb gezet! Het was in feite een van de laatste gitaren die ik zelf heb gemaakt. Daarom voelde het alsof ik er mijn eigen ziel in had gelegd, begrijp je?"

Het dagelijks onderhoud van Blackie is de taak van Lee Dickson, sinds 1979 Erics gitaar'verzorger'. Hoe is het de gitaar al die jaren *on the road* vergaan?

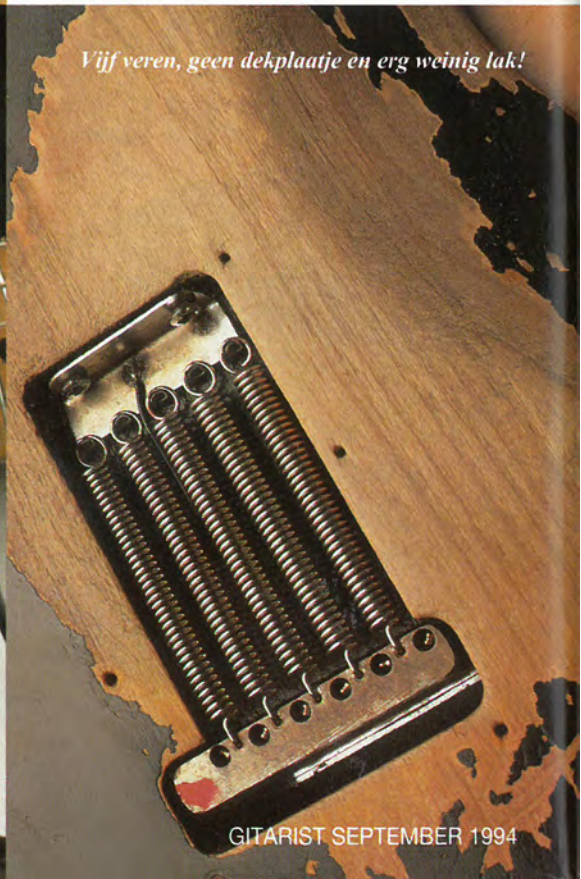
"Ik heb hem een keer opnieuw laten fretten", vertelt Lee. "De frets waren erg plat en in de hals ingeschuurd omdat ze door iemand op een erg onzorgvuldige wijze waren gepolijst. Maar het was een geweldige gitaar – er was ooit een keer een klein probleempje met een element: ik kon er toen niet achterkomen wat 't was, maar later bleek dat er een deuk in de rand van de spoel zat – het gevolg van Erics krachtige manier van spelen – en het was gewoon een kwestie van enkele tientallen windingen verwijderen."

Maar in het algemeen wilde Eric dat Blackie bleef zoals hij was.

Lee knikt. "Jarenlang wilde ik een aantal van de brugzadels vervangen omdat ze verroest waren, maar daar wou hij niks van weten. Het onderhoud had verder niet veel om het lijf – gewoon de snaren vervangen, de frets schoonmaken en proberen de hals in goede conditie te houden. Hij zorgde vrij goed voor zichzelf; het was en is nog steeds een fan-

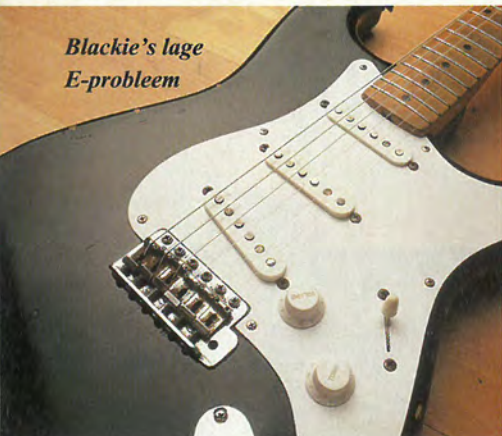

Niet alleen rust roest

Vijf veren, geen dekplaatje en erg weinig lak!

*Blackie's lage
E-probleem*

tastische gitaar. De stemmechanieken hebben zich al die jaren goed gehouden, ik heb er nooit iets aan hoeven doen. Ik denk dat de vijfstandenschakelaar een of twee keer is vervangen, hoofdzakelijk vanwege het zweet en het vuil dat erin terecht kwam. Ik heb de gitaar zo nu en dan gepoetst, al zat ik meer op hout dan op lak te wrijven.”

► *Maar hoe zit het met de hals?*

“De hals van Blackie is behoorlijk versleten. Het is een erg slanke, dunne hals. Het feit dat een hand jaar in, jaar uit langs de hals op en neer is gegaan, heeft ervoor gezorgd dat er een paar millimeter hout vanaf is gesleten. Toen ik eens in de Fender Customshop op bezoek was, was ik er verbaasd over dat het al voelbaar is wanneer er een paar honderste millimeter hout van een hals wordt verwijderd.

Bij oudere Strats hebben de snaren een lichte neiging van de hals af te glijden, maar je kunt altijd de topkam wat nauwer uitvijlen. Ik speelde met de gedachte dat bij Blackie te doen, maar Eric vond hem goed zoals hij was en daarom hebben we hem maar met rust gelaten. Het gebeurde slechts een aantal keren dat hij een noot aansloeg en de snaar van de hals gleed en dat, samen met de paar honderdste millimeter slijtage, maakte dat de hals niet meer zo comfortabel was als voorheen.”

Elektrische problemen?

“Het is altijd een brompot geweest – altijd ontzettend veel problemen met brom – maar dat kwam door de spullen die Eric in die tijd op het podium gebruikte. En ik denk dat er ook niet genoeg experts waren die een heel gebouw doorgingen om de boel af te schermen; in Amerika kon het voorkomen dat de problemen veroorzaakt werden door een koelkast in het kantoor van de manager!”

Valt er nu praktisch niet meer op te spelen?

“Hij is nog volledig bespeelbaar; er is niets mis mee. Het is een beetje als met een oude auto – er komen genoeg nieuwe modellen uit met dezelfde specificaties, dus waarom zou je geen nieuwe kopen en de oude voor zondagse uitstapjes of speciale gelegenheden bewaren? Op Blackie kan nog jaren gespeeld worden, maar het is geen gitaar die je elke avond op z'n duvel kunt geven.” ♥

Het serienummer is van een '57 Strat

